

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie VII./2023
Senát II

Nález:

spisová značka	II. ÚS 104/2023
populárny názov	Postúpenie pohľadávky
sudca spravodajca	Peter Molnár
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	21.06.2023
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Nemožno bez ďalšieho považovať za ústavne konformný záver, že postúpením pohľadávky automaticky dochádza aj k postúpeniu nároku na náhradu škody v súvislosti s postupovaným právom (pohľadávkou). Postúpenie pohľadávky je súkromnoprávny úkon (záväzkovo-právny vzťah), pričom nárok na náhradu škody vyplýva zo zodpovednostného vzťahu. Nárok na náhradu škody vzniká priamo poškodenému (ako nositeľovi práva) porušením jeho práva a vznikom (jemu spôsobenej) škody, a pokiaľ ho tento (poškodený) mieni postúpiť ako nárok spolu s postupovanou pohľadávkou (v súvislosti s ktorou škoda vznikla) po tom, čo právo porušené bolo (vznikol nárok na náhradu škody), musí zmluvne výslovne určiť, že postupuje aj svoj nárok na náhradu škody.
skutkový stav a základné fakty	Právny predchodca žalobcu, obchodná spoločnosť sa žalobou z 30. marca 2012 na okresnom súde domáhal od sťažovateľky zaplata sumy 20 028,41 eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora. Okresný súd rozhodol uznesením z 9. júla 2014 o pripustení zmeny účastníka konania na strane žalobcu. O žalobe rozhodol okresný súd rozsudkom z 20. apríla 2015 tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol z dôvodu premlčania nároku, keď v odôvodnení svojho rozsudku konštatoval, že až dorúčením návrhu na zmenu účastníkov si žalobca súdnou cestou uplatnil nárok na náhradu škody, teda po uplynutí premlčacej doby. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodoval krajský súd naposledy rozsudkom z 22. januára 2020, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny. V odôvodnení svojho rozsudku krajský súd dospel k záveru, že žalobca nebol aktívne vecne legitimovaný v konaní o predmetnej žalobe, keďže nemal za preukázané, že by zmluvou o postúpení pohľadávok právny predchodca žalobcu postúpil na

	žalobcu aj právo, resp. nárok na náhradu škody, o ktoré v konaní ide. Žalobca podal proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie. Najvyšší súd o dovolaní žalobcu rozhodol napadnutým uznesením tak, že rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.
z odôvodnenia	V súvislosti so skutočnosťou, že predmetom tejto sťažnosti je kasačné rozhodnutie najvyššieho súdu, ústavný súd pripomína, že judikatúra vo výnimočných prípadoch pripúšťa, aby za istých podmienok bolo predmetom ústavnej sťažnosti aj zrušujúce rozhodnutie odvolacieho alebo dovolacieho súdu, v ktorých ústavný súd vyslovil prípustnosť ústavnej sťažnosti proti kasačnému rozhodnutiu (m. m. III. ÚS 212/2011, II. ÚS 212/2013, I. ÚS 357/2016, II. ÚS 277/2021). Vychádzajúc z právneho názoru ústavného súdu vyjadreného vo veci sp. zn. II. ÚS 172/03 a vychádzajúc z právnych názorov vyjadrených ústavným súdom v označených nálezochoch, ak súd zruší rozhodnutie nižšieho stupňa z ústavne a zákonne neakceptovateľných dôvodov, ktoré nevyhnutne vedú k porušeniu základného práva, je daný dôvod na okamžitý zásah ústavného súdu a v takomto prípade je ústavná sťažnosť prípustná aj proti kasačným rozhodnutiam. Sťažovateľka vytýka napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, že bolo vydané bez toho, aby boli splnené procesné predpoklady vecného prieskumu najvyšším súdom a zároveň samotné posúdenie veci najvyšším súdom považuje za zjavne neodôvodnené, arbitrárne, v rozpore s relevantnou právnou úpravou a rozhodnými okolnosťami veci. Najvyšší súd pri posudzovaní otázky vecnej legitímácie sa nedôsledne nezaoberal otázkou, či na základe zmluvy o postúpení pohľadávok došlo zároveň aj k postúpeniu nároku na náhradu škody na žalobcu, ktorá bola kľúčová pre posúdenie nesprávneho právneho záveru o aktívnej vecnej legitímácii v spore. Ústavný súd v súvislosti s právnou otázkou, či je možné skúmať vecnú legitímáciu v odvolacom konaní, aj keď ju nikto nenamieta, konštatuje, že už bola riešená a zodpovedaná, pričom možno judikatúru vyšších súdnych autorít v tomto smere považovať za ustálenú. Súd pri rozhodovaní o žalobe skúma aktívnu vecnú legitímáciu ex offio (pozri sp. zn. 2 Cdo 205/2009 z 29. júna 2010, sp. zn. III. ÚS 266/2014). Pozitívny záver súdu o naplnení vecnej legitímácie na obidvoch stranách sporu je predsa predpokladom vyhovievania žalobe, a vice versa, negatívny záver rezultuje v strate sporu. Na uvedenom nič nemení ani procesné rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým pripustil, aby sa žalobca stal účastníkom konania na základe zmluvy o postúpení pohľadávok, keďže pripustením zmeny účastníka súd nijako neprejudikuje konečný záver o tom, či nový účastník, ktorý bol pripustený do konania, je naozaj po hmotno-právnej stránke legitimovaný, alebo nie (pozri k tomu II. ÚS 788/2015; v hre bola otázka pasívnej legitímácie, ale tento záver platí a je aplikovateľný aj pri posudzovaní aktívnej legitímácie, pozn.). Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že aj v tomto spore vo veci konajúce súdy boli povinné skúmať vecnú legitímáciu bez ohľadu na to, či bola namietaná alebo nie. Preto neobstojí námietka zúčastnenej osoby (žalobcu), ktorá ju nastolila aj v dovolacom konaní ako právnú otázku, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Pre posúdenie právnej otázky, či odvolací súd správne posúdil aktívnu vecnú legitímáciu v spore, bolo kľúčové skúmať obsah zmluvy, na základe ktorej došlo k postúpeniu pohľadávok, a pre posúdenie toho, či zahŕňala aj postúpenie nároku na náhradu škody, bolo podstatné skúmať, kedy došlo k postúpeniu a kedy k vzniku nároku na náhradu škody. Ústavný súd v tomto smere považuje za potrebné zdôrazniť, že nemožno bez ďalšieho považovať za ústavne konformný záver, že postúpením pohľadávky automaticky dochádza aj k postúpeniu nároku na náhradu škody v súvislosti s

	postupovaným právom (pohľadávkou). Je to mu tak z viacerých dôvodov. Postúpenie pohľadávky je súkromnoprávny úkon (záväzkovo-právny vzťah), pričom nárok na náhradu škody vyplýva zo zodpovednostného vzťahu (v danom prípade medzi postupom a orgánom verejnej moci, ktorý mal porušiť právo oprávneného v exekučnom konaní). Nárok na náhradu škody vzniká priamo poškodenému (ako nositeľovi práva) porušením jeho práva a vznikom (jemu spôsobenej) škody, a pokiaľ ho tento (poškodený) mieni postúpiť ako nárok spolu s postupovanou pohľadávkou (v súvislosti s ktorou škoda vznikla) po tom, čo právo porušené bolo (vznikol nárok na náhradu škody), musí zmluvne výslovne určiť, že postupuje aj svoj nárok na náhradu škody. Iná je však situácia v prípade, ak ku postúpeniu pohľadávky dôjde skôr, ako dôjde k porušeniu práva (v súvislosti s postúpenou pohľadávkou), ktoré zakladá nárok na náhradu škody. V takom prípade postupník môže uplatniť nárok na náhradu škody sám, pretože škoda vznikne priamo jemu, po tom, ako sa stal nositeľom práva, v súvislosti s ktorým nárok na náhradu škody vznikne. Podľa názoru ústavného súdu je ústavne neudržateľná argumentácia, že nárok na náhradu škody predstavuje „práva spojené s pohľadávkou“, resp. „všetky práva s ňou spojené“, ako to expressis verbis upravuje § 524 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov. Za práva spojené s pohľadávkou je potrebné rozumieť najmä práva veriteľa na zabezpečenie pohľadávky (záložné právo, ktoré zabezpečuje postúpenú pohľadávkou), na súdne uplatnenie pohľadávky a súdne vymáhanie pohľadávky. Medzi ne však nepatrí právo vyplývajúce z úplne inej právnej skutočnosti, voči odlišnému dlžníkovi (škodcovi), ktorá má k prevádzanej pohľadávke ten vzťah, že vyplývajú zo skutkovo polysúvisiaceho úkonu a z protiprávneho konania (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33 Cdo 2164/2010). Vychádzajúc z uvedeného, je potrebné konštatovať, že pokiaľ najvyšší súd poukazoval na ojedinelé rozhodnutie sp. zn. 8 Cdo 110/2018 (pri ktorom je sporné, či ho možno považovať za ustálenú judikatúru, a to z dôvodu, že nie je zrejmé, či následne neskoršia rozhodovacia prax nadviazala na toto rozhodnutie, pozn.), ktoré sa v tejto podstatnej okolnosti (keď došlo k postúpeniu pohľadávky v kontexte vzniku nároku na náhradu škody) odlišovalo od prerokovanej veci, je nepochybné, že nemohlo byť vo veci bez ďalšieho aplikovateľné tak, ako to paušálne vyhodnotil najvyšší súd. Ústavný súd preto konštatuje, že tento záver, ktorý v konečnom dôsledku bol kľúčový pre rozhodnutie o dovolaní, je nepreskúmateľný, arbitrárny. Pokiaľ ide o rozhodnutie sp. zn. 1 MCdo 8/2007 z 30. apríla 2009, ústavný súd konštatuje, že uvedené rozhodnutie môže predstavovať východisko pre riešenie parciálnej otázky súvisiacej s posúdením vecnej legitímácie vo všeobecnosti (o prevoditeľnosti nároku na náhradu škody), avšak nemá relevanciu a nedáva podklad na v posudzovanej veci vyvodený záver, že odvolací súd s poukazom na tam uvedené závery nesprávne vyhodnotil otázku aktívnej vecnej legitímácie v spore. Vo veci totiž nebolo sporné, či nárok na náhradu škody bol prevoditeľný (pozri bod 8 rozsudku odvolacieho súdu), ale či prevodom pohľadávky na základe zmluvy došlo aj k prevodu nároku na náhradu škody. Navyše, neuniklo pozornosti ústavného súdu, že žalobca namietal odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri posúdení vecnej legitímácie v súvislosti so zmluvným postúpením nároku na náhradu škody, pričom rozhodnutie (sp. zn. 8 Cdo 110/2018 z 11. septembra 2019) neoznačil, hoci bol účastníkom predmetného konania. Za týchto okolností ústavný súd považuje za neakceptovateľné, že najvyšší súd pristúpil k vecnému prieskumu dovolania aj s prihliadnutím na svoje skoršie závery vo veciach sp. zn. I. ÚS 51/2020 a sp. zn. III. ÚS 76/2021. Pokiaľ dovolateľ namietal odklon od ustálenej rozhodovacej praxe podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pričom neoznačí rozhodnutie, od ktorého sa mal odvolací súd pri riešení nastolenej otázky odkloniť, hoci bol účastníkom takéhoto konania, je potrebné za týchto okolností konštatovať, že dovolateľ si jednoznačne nesplnil svoju procesnú povinnosť označiť rozhodnutie, ktoré považuje za relevantné z hľadiska namietaného odklonu. V takomto prípade by
--	--

	bol ústavnne konformný záver, že dovolací dôvod nebol vymedzený v súlade s § 432 CSP. Najvyšší súd pristúpil k vecnému posúdeniu dovolania žalobcu [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP], postupoval v rozpore s procesným právom. Vzhľadom na to, že na základe tohto nedostatočne vymedzeného dovolacieho dôvodu došlo k zrušeniu rozhodnutia odvolacieho súdu, toto pochybenie má aj ústavnú relevanciu, ktorá sama osebe spôsobuje ústavnú neudržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z dôvodu porušenia označených práv sťažovateľky. Ústavný súd v súvislosti s posudzovaním aktívnej vecnej legitímácie v posudzovanom prípade tiež dáva do pozornosti záver odvolacieho súdu o tom, že predmetom postúpenia mohla byť len pohľadávka, ktorá v exekučnom konaní nezanikla vymožením. Je podľa názoru ústavného súdu ústavnne konformný záver odvolacieho súdu, že schválením rozvrhu výťažku zanikla pohľadávka vymáhaná v exekučnom konaní v rozsahu tohto výťažku (bod 24 rozsudku odvolacieho súdu), bez ohľadu na skutočnosť, kedy bol § 46 ods. 3 Exekučného poriadku (ktorý len výslovne deklaruje právny následok, ktorý ani predtým nebol v rozhodovacej praxi sporný) zavedený do právneho poriadku. Aj podľa názoru ústavného súdu právoplatným schválením rozvrhu výťažku súdom zanikla – v rozsahu schválenom na vyplatenie oprávnenému – vymáhaná pohľadávka oprávneného uspokojením. Povinný v uvedenom rozsahu prestáva byť dlžníkom oprávneného (núteným speňažením jeho majetku a prikázaním príslušnej sumy výťažku na vyplatenie oprávnenému v tomto rozsahu povinný svoj záväzok uspokojil), a vo vzťahu k uvedenej sume od tohto momentu existuje „len“ vzťah súdneho exekútora a oprávneného, ktorého obsahom je povinnosť exekútora vymoženú sumu vyplatiť oprávnenému. Postúpením práv oprávneného k zostávajúcej časti vymáhanej pohľadávky nemôže dôjsť k postúpeniu práva oprávneného k exekútorovi, čo sa týka už zaniknutej časti pohľadávky. Prípadný zodpovednostný právny vzťah exekútor – oprávnený sa netýka postupovaného zvyšku vymáhanej pohľadávky. Ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní žalobcu proti rozsudku odvolacieho súdu nepostupoval ústavnne súladným spôsobom, keď vecne prejednal dovolanie žalobcu v časti uplatnených dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a svoje závery zjavne nedostatočne odôvodnil, čo v konečnom dôsledku spôsobilo arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia. Na tomto základe ústavný súd nálezom rozhodol, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Tým, že najvyšší súd meritórne posudzoval dovolanie žalobcu, hoci neboli na to splnené zákonné procesné podmienky, zároveň porušil aj základné právo na rovnosť účastníkov konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	dovolacie dôvody-nesprávne právne posúdenie legitímácia-aktívna dovolanie-prípustnosť legitímácia-vecná pohľadávka-postúpenie práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces zodpovednosť-za škodu spôsobenú rozhodnutím alebo postupom orgánu verejnej moci

spisová značka	II. ÚS 183/2023
populárny názov	Zastúpenie advokátom
sudca spravodajca	Peter Molnár
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	21.06.2023
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Postupom okresného súdu, konkrétne opomenutím zaslania dôkazu o ukončení vysokoškolského vzdelania druhého stupňa právneho zástupcu ako zamestnanca sťažovateľky dovolaciemu súdu, došlo k porušeniu základných práv sťažovateľky vo forme nezákonného odňatia práva na prístup k súdu, pretože priamym následkom tohto pochybenia bolo odmietnutie dovolania práve z dôvodu údajného nepreukázania riadneho zastúpenia v dovolacom konaní.
skutkový stav a základné fakty	Žalobca sa žalobou na okresnom súde domáhal od sťažovateľky zaplata sumy 7 880,40 eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátu. Okresný súd rozhodol rozsudkom z 2. novembra 2017 tak, že žalobu zamietol. Žalobca podal proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom z 26. februára 2020 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť žalobcovi 4 202,88 eur s príslušenstvom, v ostatnej časti odvolaním napadnutý rozsudok potvrdil. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala sťažovateľka dovolanie. Okresný súd vyzval sťažovateľku, aby obratom od doručenia výzvy doručila súdu doklad preukazujúci, že poverený zamestnanec ministerstva financií, konajúci za sťažovateľku, má zodpovedajúce vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, keďže k podaniu bol priložený len diplom preukazujúci vykonanie rigorózneho skúšky, a nie ukončenie právnického vzdelania druhého stupňa. Na uvedenú výzvu zareagovala sťažovateľka mailom z 29. mája 2020 v ktorom poverený zamestnanec konajúci za ministerstvo zaslal ako prílohu svojho mailu s predmetom „Zaslanie diplomu“ dokument v „PDF“ formáte „Diplom-Magister“. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že dôvodom odmietnutia dovolania sťažovateľky bol právny názor najvyššieho súdu, že sťažovateľka nepreukázala, že zamestnanec, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, preto dovolanie z dôvodu nesplnenia podmienky – nepreukázania výnimky z povinného zastúpenia advokátom – odmietol podľa § 447 písm. e) CSP.
z odôvodnenia	Vychádzajúc z podstaty námietok sťažovateľky (odňatie prístupu k súdu), ústavný súd sťažovateľku vyzval na elektronické preposlanie pôvodného mailu adresovaného okresnému súdu, ktorého obsahom mali byť aj tvrdené prílohy. Z takto získaného dôkazu, o ktorého autenticite ústavný súd nemal dôvod mať pochybnosti, konštatuje, že sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom preukázala svoje tvrdenia, že skutočne zaslala elektronicky prostredníctvom mailu kópiu požadovaného dokladu pre účely dovolacieho konania. Predmetný mail bol adresovaný ďalšej pracovníčke okresného súdu a vyššej súdnej úradníčke, pričom z preposlanej správy vyplýva, že tá bola odoslaná 29. mája 2020 o 12.42 h, obsahovala aj prílohu – diplom preukazujúci ukončenie vysokoškolského štúdia druhého stupňa v odbore právo, ako aj identifikáciu konania jeho spisovou značkou. Tento mail bol reakciou na výzvu okresného súdu, pod ktorou je podpísaná menová vyššia súdna úradníčka a za správnosť

	označená pracovníčka okresného súdu. Vzhľadom na to, že vo výzve je požiadavka, aby bol doklad doručený obratom, nemožno podľa názoru ústavného súdu sťažovateľke vyčítať, že správu aj s dôkazom zasielala elektronicky, ani to, že ho logicky adresovala obom už označeným osobám, a nie podateľni. Vychádzajúc z obsahu vyjadrenia okresného súdu (že okresný súd označeným mailom nedisponuje, pričom označené pracovníčky už nie sú zamestnankyňami okresného súdu a dodatočne nie je možné vyvrátiť tvrdenia sťažovateľky), ústavný súd konštatuje, že uvedená obrana okresného súdu nevyvracia dôkazom potvrdenú skutočnosť, že k zaslaníu dokladu skutočne došlo. Tieto zistenia ústavného súdu majú vo vzťahu k napadnutému postupu okresného súdu v konaní o dovolaní sťažovateľky, a rovnako aj k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu v dovolacom konaní závažné následky, keďže v konečnom dôsledku ide o zásah do samej podstaty práva na prístup k súdu (right of access to a court), resp. práva na súd (right to a court), teda porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru s účinkami denegationis iustitiae. Ústavný súd preto konštatuje, že postupom okresného súdu, konkrétne opomenutím zaslania dôkazu o ukončení vysokoškolského vzdelania druhého stupňa zamestnanca sťažovateľky dovolaciemu súdu, došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky vo forme nezákonného odňatia práva na prístup k súdu, pretože priamym následkom tohto pochybenia bolo odmietnutie dovolania práve z dôvodu údajného nepreukázania riadneho zastúpenia v dovolacom konaní, ktorý v rámci už uvedených zistení ústavného súdu nemôže obstať. Rovnako, hoci najvyšší súd nepochybil, je nutné konštatovať, že napadnuté uznesenie nemá oporu v skutkovom stave zistenom ústavným súdom. Keďže účinnú nápravu pochybenia, za ktorú nesie zodpovednosť okresný súd, nemožno napraviť inak, ako vyslovením porušenia označených práv sťažovateľky aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu a zrušením napadnutého uznesenia, ústavný súd dospel k záveru o porušení označených práv sťažovateľky postupom okresného súdu v konaní o dovolaní sťažovateľky a rovnako aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu Uznesením najvyššieho súdu z 26. októbra 2022 a postupom okresného súdu v konaní vedenom o dovolaní sťažovateľky boli porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
kľúčové slová	dovolanie-dovolacie konanie advokát, advokácia-zastúpenie advokátom dovolacie dôvody-nesprávne právne posúdenie práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces dokazovanie-dokazovanie v konaní pred ústavným súdom podanie práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na prístup k súdu

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.